

LOVÉTEI KIÁLTÓ

XXI. évfolyam, 11. szám

Ára: 1 lej

2020. NOVEMBER

"Amit nektek mondok, mindenkinek mondom: Virrasszatok!" (Mk 13,37)

Az Isten állandó, végtelen szeretettel van jelen az életünkben, szüntelenül akarja a velünk való kapcsolatot. Az advent, a virrasztás, az éber várakozás szent időszakára azért van szükségünk, hogy legyünk figyelmesebbek, vegyük észre a szüntelenül velünk járó Istent! Minden krisztushívőnek az Úr Jézus meghagyta, hogy folytassa művét, amíg újra el nem jön. Itt nemcsak a papok és szerzetesek küldetéséről van szó, hanem minden keresztény hivatásáról és feladatáról az Egyházban: **"Amit nektek mondok, mindenkinek mondom: Virrasszatok!"** (Mk 13,37) - halljuk advent első vasárnapján az evangélium záró mondatában. Ezzel valamennyiünket felszólít, hogy keresztény tanúságtételünk által a világban tartsuk ébren művét, és bizonyítsuk eljövételének napját. Olyan józan és éber magatartásról van itt szó, amelynek meghatározója az Úrral való nagy találkozás biztos bekövetkezésének tudata.

Ma sokszor úgy tűnik, mintha már a hívő keresztényeken is erőt vett volna a csüggedés, a félelem és a pesszimizmus, és szem elől tévesztetük volna az Úr eljövételének napját, a keresztény reményt. Sok tekintetben nagyon sokan elhagyták azt az utat, amelyet az Úr egykor kijelölt nekik, és amelyen haladva a biztos beteljesedéshez jutnának. Napjainkban elhatalmasodott az önzés. Egyének, csoportok és népek csak saját előnyeikkel törődnek. Sokakat hidegen hagy mások kára. Hiányzik az igazi szolidaritás. Mindenki csak a nyertesek oldalán akar állni. Az önzés és kényelem miatt többen elhagyták Isten útját, amely mindig áldozatot és szolidaritást kíván. Isten nem az önzés, hanem a szeretet Istene. Nagyfokú intoleranciával találkozunk. Talán ez vezeti a legtávolabb a világot Istentől. Az ember saját magán kívül nem akar túrni maga fölött más Istent. Öntelt lett. Egyes-egyedül maga akarja meghatározni, mi a helyes és a jó, a gonosz és a rossz, mi az igazság és a tévedés, hol a nyugalom és a béke. Még Isten se szóljon bele az életünkbe. Nagyon sok ember azt hiszi, hogy egyedül ismer jót és gonoszt. Hogyan lakozzék szívében jóság és megértés, ha már esze ágában sincs figyelembe venni mások véleményét és meglátását?

A környezetünkben is vannak, akik ilyenkor, advent kezdetén nem készítenek örömteli szívvel koszorút, nem gyűjtják meg imádságos lélekkel a gyertyákat, nem dúdolnak adventi, karácsonyi énekeket, nem öltöztetik ünneplőbe a szívüket! Valójában nem is tudják, vagy már rég elfelejtették, kinek a várása is az adventi időszak, kit és miért is ünneplünk valójában karácsonykor. Az életük tele van anyagiassággal, a földi javak megszerzése és fogyasztása körüli aggodalommal, mások iránti irigységgel, bizalmatlansággal, haraggal. A szívük pedig sokszor keserűséggel és magányossággal. Nem várják a születendő Jézus Krisztust, de sóvárogva vágyakoznak mindaz után, amit igazából csak Tőle kaphatnának meg: a szabadságra, békére, türelemre, igazi elfogadásra, szeretetre.

Hogyan érezhetik meg, hogy az Úr Jézus, a Messiás értük, hozzájuk is el akar jönni? Csakis általunk, akiket már megérintett Isten szeretete.

Ferenczy Hanna

November

Ne higgyetek a fénynek,
a langyos déli szélnek,
ne higgyetek, ti fák!
Aludjatok el halkan,
a párálló avarban
félignyílt ibolyák.
Rügyek, csak vissza, vissza!
az ég akármily tiszta,
most játszik álnokul.
Hiába zöld a pázsit,
Már a november jár itt,
S mire bealkonyul -
Köd gyűjt vámot a tájról,
s a tétovázó fákról
- mint szédült, vak szeszély -
leszaggat minden éket,
és szédül minden szépet
a novemberi éj.

A mi szeretetünk, figyelmességünk, irántuk való türelmünk és megbecsülésünk által. Legyen számunkra az ideai advent olyan időszak, amikor nem elsősorban kapni akarunk lelki élményeket, belső gazdagodást ezekben a felemelő napokban, hanem sokkal inkább adni, közvetíteni a közeledő Jézustól kapott ajándékokat azok felé, akiknek sokkal nagyobb szükségük van rá, még ha ezt talán nem is tudják!

Tódor Attila

Elkezdődött a központ térkövezése

A szociális konyhán zajlik a felújítás

Megérkezett a modern konyhai berendezés

A kibővült épület tetőterében új terek létesültek

Folyamatban van a fűtésrendszer korszerűsítése, napelemes áramtermelés kiépítése, üzemeltetése

Megújul a padlóburkolat is

Egyháztanácsosi eskütétel

Krisztus Király Főünnepén, az egyházi év utolsó vasárnapján a nagymise keretében **34 egyháztanácsos** tett esküt a következő 3 évre. 4 egyháztanácsosnak köszöntük meg (Ladó András, Lázár Attila, Mihály Ferenc és Szain János) több évtizedes szolgálatát. **14 új taggal** bővült idén az egyháztanács. Az egyháztanács Krisztusnak, a világmindenség Királyának a szolgálatába szegődött, és részt vállalnak Istentől kapott képességeik, karizmáik és odaadásuk által egyházközségünk életében tanácsaikkal, munkájukkal, és ezáltal másokért élnek, mások boldogságát és üdvösségét szolgálják.

Az új egyháztanács névsora:

**András András
Demeter Emil
Demeter László
Fazakas Csaba
Fazakas József
Ferencz Árpád
Gábos István
György Attila
György Ferenc
György Mózes
György Pál
Györgypál Lajos
Karácsony Ferenc
Ladó Gábor
Lázár Attila
Lázár Árpád
Lázár Béla**

**Lázár Levente
Lázár Vencel
Lázár Zoltán
Mihály Attila
Mihály Árpád
Mihály Ignác
Mihály János
Miklós Imre
Orbán Ernő
Orbán Sándor
Pál Sándor
Sata László
Sata Róbert
Silye Imre
Stélik Ferenc
Török Lázár Ervin és
Tódor Lóránd jog szerinti tag!**

A jó Isten áldása legyen munkájukon és szolgálatukon!

László István plébános

Fotó: Tódor Attila

Vírusnapló

Ma kihozták belőlem az állatot. Nagyon ritkán kommentelek, még annál is ritkábban kommentelek kommentre.

Ma azt is megtettem. Odáig "süllyedünk" - s ezzel nem bántani akarom azokat, akik szeretnek megjegyzéseket fűzni ide-oda -, hogy tehetetlenségünkben minden felületen próbáljuk nyíltan vagy kevésbé nyíltan felvállalni azt, ami ezzel az új koronavírussal és az őt kísérő helyzettel bennünk kialakult.

Már önmagában az is röhej, hogy "új". Az összes testrészem tele ezzel a vírussal, mindennap legalább 100-szor olvasom, hallom, írom. Régi, ismeretlen ismerős.

Nem tudom, hogy milyen ezen a betegségen átesni, vagy az is lehet, hogy már túl vagyok rajta. Nem akarok azoknak a lelkébe gázolni vagy megbántani, akik megszenvedték a vírus ittlétét.

Magunkért, mindannyiunkért, a jövő nemzedékért aggódom. Ott belül. Ott felül. Hogy a maszk alatt, a vírusok királya hódításában mi marad belőlünk. Az is csoda, hogy még vannak önálló gondolataink. Hogy vannak jól működő emberi kapcsolataink.

Ma nagyon elkapott ismét a vírus szele. Újra elküldtek pirosba, "onlányba", ahogy egyik kisgyerek mondta. Természetesen most se kérdeztek, hogy akarsz-e így tanítani, van-e kedved, erőd, hited így gyereket nevelni. Nevelni?! Mindegy is, mit gondolk. Március óta bábuként játszanak velünk: "kerék alá tesznek..., onnan is kivesznek..." Hát igen, ennek a dalnak most lett értelme. Sose gondoltam, hogy ez rólunk szól.

Március 11-en bezárták az iskolákat, amikor ország szinten kb. 10 napi eset volt. Másfél hétre (tisztavicc)! Meghosszabbították még két hetet (nevetséges)! Húsvétra jóstolták a vírus tetőzését. (No, erre milyen jelzőt használnak? Hát okosék nagyon mellényúltak!) Aztán május 16-ig no lófrálás, papírok tömkelegével tudtál elsettenkedni anyádékhöz. Hu, hogy

vártam azt a napot, iskolanyitást rebesgettek. Tervezgettem.

Nem nyílt a kapu. De, nyár lett, heppi mindenki, minden kinyitott, pedig már ismertünk olyat, aki látott vírusost. "La mare, la soare...", azt lehet, nem kell papír, nem kell maszk, havaj davaj.

Őszre már lehetett érezni, hogy húsvétban nagyon nem a csúcs volt. Most az van-e? 2024-ben megmondom, ... az is lehet. Iskola nyitott, emberek bezártak. Kerülgettük egymást, mint valami bűdös bogarak, reggeli beszélgetés helyett maszkot kerestünk, feltöltöttük a fertőtlenítőt, rekcumoltuk a gyermeket, hogy ne menj oda, gyere vissza..., pont úgy, ahogy velünk teszik.

Ma még itthon vagyunk. Na, most kellett volna kijátszani a márciusi bizalmunkat, hogy egy szünet gombot nyomjunk a járványnak. Azt viszont eltapsolták valakik valahol fent már tavasszal. Amikor hittünk abban, hogy igen, ez a rend, eszerint cselekszünk. Eljátszottak egy olyan fél évet az ifjú generáció életéből, amihez senki emberfiának nem lett volna joga. Vagy azt gondolja valaki, hogy ez az idő elmúlik a gyerekekben nyomtalan? Nekünk, felnőtteknek olcsó kis fél év, de nekik a gyerekkorukból törüljük ki ezeket!

Csak remélni tudom, hogy a gyermekek rugalmasabbak, mint én. Nagyon nehéz egyedül motiválni magam. Nem érzem a rezdüléseiket, hogy mire vevők, vagy mikor csak úgy játszanának egy jót ... Hol? Mikor? Kivel? Na, ez az, ami hiányzik nekik is.

Kicsit az önsajnálattal mocsarába estem újra, elvették a munkám, ezzel együtt a fél életem.

A maszk alatt sírni is lehet. Ezt teszem. És minden kívánságom az, hogy ez a korona essék már le a fejünkről. Legfőképpen azon imádkozom, hogy ne sérüljön ez a nemzedék, akik hangjától kellene zengjen az iskola-folyosó.

És hogy megússzuk. Épen. Itt. Belül.

Mag Ottilia

A Mikulás

Hamarosan megjön a Mikulás. Gyermekkorom Mikulásairól szeretnék írni. Nem volt az iskolában Mikulás-járás, csak az óvodában. Szerepeltünk a Mikulásnak, verseket, énekeket, és adott a gyermekeknek diót, almát egy nagy zsákból. A Mikulást nem így hívták a mi időnkben, hanem Téalapónak. Az otthoni Mikulás-járás volt az igazi, mindenki valamit kitalált, hogy a legkisebbnek örömet szerezzen. Egyik a cipőpucolásban segített, másik leírta vagy elmondta, milyen is az igazi Mikulás, harmadik történeteket mesélt az igazi Mikulás-járásokról, amikor még virgács is volt jócskán a cipőkben. Nekem csak egyszer volt vessző a cipőmben, az is szép fényes, bronzos volt, de

úgy megsértődtem, hogy édesanyám többet nem rukkolt elé ilyennel. A csomagot mindig a szüleim adták, és csak édesség volt benne. Kesztyűt, sapkát, fejkendőt édesanyám mindig akkor vett, amikor szükség volt rá, nem várt a Mikulásra. Egyszer kaptam két csomagot Mikulásra, amire emlékszem. Nagynénémék itthon voltak Bukarestből, neki nem volt gyermeke, így én kaptam tőle is csomagot, nagy volt a meglepetés. Édesanyám szabad felfogású asszony volt, harmadikos sem lehettem, amikor tudtam már, honnan származnak a csomagok. Azt a keserves sírást sem felejttem el, amikor először nem jött a Mikulás nekem. Nem voltam nagy, de édesanyám azt mondta, úgyis tudod, ki a Mikulás, nem adott a külsőségekre.

folytatás az 5. oldalon

Jutalomkiránduláson Kolozsváron

1957-1958-ban Hermanovszky Ibolya földrajz tanárnő és Benkő Erzsébet tanítónő betanították az 5-7-ik osztályos gyerekekből összeválogatott színjátszó csoportnak a Csongor és Tünde című előadást. A darabot 6-7 alkalommal sikerült bemutatni, nemcsak Lövétén, hanem a Kis-Homoród mente több településén is. A begyűlt pénzből az előadás szereplőinek jutalomkirándulást szerveztek Kolozsvárra.

Adatközlő:

András József, ny. tanár-igazgató

folytatás a 4. oldalról

Gergő pap bácsi a templomban elmesélte Szent Miklós történetét, azt, hogy hogyan ajándékozott meg egy szegény családot a szükségükben.

Ezelőtt úgy tartottuk, hogy meg kell, hogy rázza a Mikulás a szakállát, általában december elején volt is már hó. A Mikulás az Angyal-járás elődje volt. Ma már másképp van a mikulásozás. Otthon, iskolában, nagyszülőktől, nagynéniktől, még a szomszédasszony is kedveskedik, és ez így van rendjén, gyermeket ne kelljen tanítani, ki kicsoda, azt a szeretet útján tanulja meg, s annak legszebb módja az ajándékozás.

Mindenkinek csendes, vigasztalást váró adventi időket kívánok, és sok-sok Mikulást!

*"Hull a pelyhes fehér hó,
Jöjj el, kedves Télapó.
Minden gyermek téged vár,
Vidám ének hangja száll,
Hozz zsákodban minden jót,
Piros almát, mogyorót,
Jöjj el hozzánk, várunk rád,
Kedves, öreg Télapó."*

Fazakas Ágnes

Honnan meddig

X szomorkás arccal nézte, hogy a cserepes virágok kimerülten kókadnak le - se öntözés, se tápszer nem képes életet lehelni beléjük. A kertben a szilvafák legalább öt éve nem teremnek. Vagy eső zavar be éppen virágzáskor, vagy a fagy lehellete dermeszti csírájukba a bimbókat. Megfogyatkoztak a méhek is, alig látni egy-kettőt szállingózni késő tavasszal. Akkorra már a virágzásnak is annyi, beporzásra nem marad semmi. Se dungó nem zümmög, se légy nem lábatlanodik az ablaküvegen, rést keresve, hogy a szobába bekacsaringózzon.

Nyár elején, amikor a cseresznye éretten kellene pirodjon, csak semeredett, fakó gyümölcsök hunyorognak a beteg fákon, mint kialunni készülő csillagok. A szanaszét repedt talajon átzúdul az eső, mintha a föld nem is akarná beszívni, hogy gazdagodjon tőle, felpuhuljon, termékennyé váljon. Inkább kiokádja magából, mint valami undorító dolgot, mint amire már nincs szüksége.

X-nek az esőre meredve eszébe jutottak a gyerekkori langyos nyári záporok; most, vénülő emberként az eső hallatára is összerázkódik. Sietősen befut az eső elől, ami fogvacogtatóan hideg, libabőrössé válik az ember tőle. Valahogyan átalakult a langyos nyári zápor selyme egy zavaró, sejtekig átjáró lehüléssé.

Fűzőld. Égkék. Talán a mesékben, a fantáziaszülte bitoralomban igen, olyan, de a jelen éles pengeként el-metszi az emlékezést a valótól, felébreszt. Az égi kék inkább mocskos-szürke árnyalatú, a fű aszott, fénytelen. Csomókban hulló haj. Ez a találó kifejezés rá.

A kutya egyszer-egyszer X számára érthetetlen okokból viczorog, máskor leeresztett orral hever a vackán. Nem érdekli semmi olyankor, életunt öregemberként elréved valahová messze a szeme.

A kakasok egymás taraját véresre tépik, egyik tyúk a mellé levő tollába csípve, kapaszkodva kirántja a másik tollát, s kiéhezett fenevadként viselkedve a zsákmányát megeszi.

Más volt valamikor a falu. Összejártak az emberek, segítettek egymáson, a saját dolgaik mellőzve siettek a szomszédot mindenféle bajból kisegíteni. Munkálkodott a jó, a barátság, a szeretet, a tisztelet, a gerinceség, lélegzett, élt a természet, a világ. Tette a dolgát.

X most úgy érezte, hogy hihetetlen módon megváltoztak az emberek. Sutyimutyi kis pletykákkal foglalkoznak manapság, nagyon fontos témát foglal el az, hogy ki kivel, hol, mikor, mit. Elindult egy bolha a faluvégen, a központban már hivalkodó elefántként járt-kelt.

Ha új függönyt vásárolt a szomszéd, az rögtön csípni kezdte a másik szemét, azonnal neki is pont ugyanolyan kellett. A tízéves autó divatjamúlta vált, már a háromévesrel járnival is ciki érzés volt. Csak a vadiúj megszerzett érzése adott egy extázist.

Pedig soha ekkora bőségben nem tobzódtak az emberek. Mindent lehetett kapni az üzletekben, igényeknek

megfelelően, szemet-szájat gyönyörködtetett a sok holmi. Egy szekrényben annyi ruha állt halomra, hogy valamikor tán a falunak összesen nem jutott annyi. És pénz is jutott a dolgok, tárgyak beszerzéséhez.

A kiskerti, mezei munkákat, az állattartást legtöbb helyen felcserélték az emberek gyári sablonmunkákra, hiszen abból jött a pénz. Napról napra bevásároltak, pénztől, áramtól, banktól függték.

X még próbálkozott ezzel-azzal. Pár tyúkkal, kis hagymaágyással bíbelődött, sőt gabonát is vetett, amit a medvék alaposan széttapostak. És a medve nem játék: a szétrágott kukoricacsövek a földön ezt bizonyították. Jól elvert és kirabolt szerencsétlenekhez hasonlítottak... A krumplit már ültetés után szét-túrták a vaddisznók, meg sem foganhatott jó gyermekként a föld méhében, máris abortáltak.

X tehetetlen érzéssel széttárta a kezét, kétségbeesetten visszaengedte maga mellé, és miközben ornyer-gét ráncolta, átfutott rajta egy döbbenet.

Találkozásakor régebbi kezét rázták az emberek, és ahelyett most öklöznek, könyökölnek, mint a tébolyult ketrecharcosok, vagy épp csak egy köszönéskéfély motyognak, s továbbsietnek. Elfogyott a mosoly, az öleléshez nem áll oda a kar, a jóízű beszélgetésekre nem szakítanak időt.

Gyerekszivaj nem veri fel az utca csöndjét, okostelefon, okos TV uralja, s elmagányosodás jellemzi őket. Mindegyik olyan, mint egy nagy kérdőjel. Púposak. Túlsúlyosak. Szemüvegesek. Hiperaktívak. Agresszívek. A felnőttek depressziósak. Pánikbetegek. Labilisak. Magukba zárkóztak. Mint az állatok. Mint a növények. Mint az időjárás. Villantak be a képek X-be. És ez tán csak a jéghegy csúcsa.

Hirtelen kapcsolt az agya. Ki innen! Az embertelen, szeretetlenség ürességből!

Beült sebtiben a csili-vili, minden extrákkal ellátott autójába, és elviharzott a közeli kiserdőbe. Ekkorra az eső már lecsillapodott, abbahagyta a föld verését.

X bandukolás közben észrevett egy-egy tükörként csillogó pocsolyát. Kis anyajegyek azok, gondolta. Ahogy lépkedett, feltűnt előtte egy magányos tölgy. Mintha éppen az ösvény közepére ragasztották volna, neki. Töprengő arccal nézte, hívogatták az ágak - érezte.

Melléje állt, kezét szeretettel rásimította a tölgy kér-gére, és akkor hirtelen a nyaki csigolyáiból apró, láthatatlan gyöngyszemek kezdtek legurulni, végig a keresztcsontig. Átkarolta a tölgyet, és szinte összeolvadt vele. Fölöttük szelíd napfény szűrődött át a felhők fátylán, lebotorkált a tölgy tarka levélerezetéig, s otthonosan megpihent.

De tova a falu felett, ahol az emberek úgy tettek, mintha élnének csak, ott sűrű, sáros, ragacsos mázba volt vonva az ég, és a félelem úgy telepedett rá a házakra, kertekre, megcsontosodott lelkekre, mint egy betegség.

Péter Éva Erika

DIÁKOLDAL

Egy kis ízelítő az Online Pityóka-kiállításról

András Melánia, III. osztály

Mihály Nóra, III. osztály

Márton Boglárka, III. osztály

György Réka és Balázs Bálint, III. osztály

György Botond, előkészítő osztály

Fazakas Tünde, III. osztály

A zöldségfarm

Építettünk egy farmot,
Tökbe faragtunk ajtót.
Készítettünk hozzá kutat,
De elfelejtettünk építeni utat.

Van egy furu malac,
És nem terem ott alma.
Embert is akartunk,
De madárijesztőt faragtunk.

A szőlőből nem lett semmi,
De legalább meg lehetett enni.
Anna is akart segíteni,
De gombócot akart készíteni.

György Réka, III. osztály

Anyakönyvi hírek - 2020. október

Születések száma: 1

VÍZI NATÁLIA-NOÉMI, született 2020. október 28-án, a Vízi Róbert-József és Vízi Margit, Lövete, 306. szám alatt lakó szülők gyermeke

Házasságkötések száma: -

Őszinte részvétünket fejezzük ki az októberben elhunytak hozzátartozóinak:

LÁZÁR ROZÁLIA (szül. LÁZÁR), született 1929-ben, Lövete, 896. szám

FAZAKAS ROZÁLIA (szül. MÁRTON), született 1930-ban, Lövete, 11. szám

KELEMEN MÁRTON, született 1965-ben, Lövete, 450. szám

EGYED ANDRÁS, született 1932-ben, Lövete, 823. szám

FERENCZ IGNÁC, született 1958-ban, Lövete, 145. szám

GYÖRGYLŐRINCZ ILONA (szül. PÁL), született 1950-ben, Lövete, 637. szám

MIKLÓS ÉVA (szül. MIHÁLY), született 1954-ben, Lövete, 989. szám

MIHÁLY ALBERT, született 1931-ben, Lövete, 264. szám

TÖRÖK ISTVÁN, született 1953-ban, lakcím: CSÍKSZEREDA

Régi arcok sárgult fényképeken

András (Sata) család a Gál utcában, 1966. augusztus

Kakas csirkéket **cserélnék** fiatal, tojó tyúkokra. Telefonszám: 0723227964.

Vásárolnék régi típusú ágyat (lehet fiókos is), szélessége kb. 1,4 méter legyen, valamint egy 6 személyes, régi típusú, kihúzható asztalt. Telefonszám: 0746281013.

30 szál nagyszemű, bőtermő-fajta feketeribizli dugvány **eladó**.
Érdeklődni: 0743609162.

Eladó Lövétén lucernát és csöves kukoricát őrlő malom, 414. házszám alatt. Telefonszám: 0752478641.

Eladók nagy, kerek szénabálák.
Telefonszám: 0749847676.

Eladó egy ház Lövétén, házszám: 833. Érdeklődni a +36702406445-ös telefonszámon lehet.

Eladó Egyed Lázár-féle bennvaló.
Tel. 0731427146.

Eladó 1 db székeyharisnya, kisebb termetű férfinak való. Telefon: 0752703739.

Székey humor

Karácsony előtt két székey:

- Komám, kell egy fél disznó?
- Nem.
- Hát miért nem?
- Mert eldől az ólban!

LÖVÉTEI KIÁLTÓ

Megjelenik havonta, kiadja a
LÖVÉTEI KIÁLTÓ EGYESÜLET

Főszerkesztő: Mihály János, tördelés és szerkesztés: András Kinga, korrektúra: Egyed Emilia

Munkatársak: András Mónika, András Tamás, Egyed Tünde,

Fazakas Ágnes, Györgylőrincz Ernő, Lázár Béla, Lázár László, Mag Ottilia,

Péter Éva Erika, Szikszai Berta, Tódor Attila, Tódor Lóránd, Török Enikő

Támogatók: Lövete Község Helyi Tanácsa, Lövete Közbirtokossága, Lövetei Római Katolikus Plebánia,
Select Metleplast Kft., Nyko Kft.

A szerkesztőség elérhetősége:

Lövete Községi Könyvtár, tel.: 0784-298853, e-mail: loveteikialto@freemail.hu